

7 ngày chia tay

“Đơn giản thôi. Em và anh sẽ chia tay nhau trong vòng 7 ngày, bắt đầu từ ngày mai. Tuyệt đối không liên lạc, không gặp nhau, không gì cả...”

“Thỏ Ngốc à, anh xin lỗi. Đừng giận anh nữa nha! Nửa tiếng nữa anh có mặt chở em đi ăn kem, chịu không nè?”

Cát Dương đọc xong tin nhắn vừa được gửi tới từ “Rain of My Life ♥”, chán nản quăng chiếc điện thoại xuống giường. Năm đầu tiên quen biết Trọng Vũ, anh luôn mang đến cho con bé nào là niềm vui, nào là tiếng cười. Để rồi từ khi nhận lời làm bạn gái anh đến bây giờ đã 2 năm, không biết bao nhiêu lần cả hai vu vơ giận dỗi nhau, rồi lại quay sang xin lỗi mà làm hòa như con nít.

Ừ thì, những lần hai đứa lớn tiếng với nhau đều có lí do của riêng nó. Vì Dương quá yêu Vũ, tình cảm càng nhiều thì nỗi lo sợ mất anh trong nó lại càng lớn, nên mới có những phút giây ghen tuông bất chợt. Vì Vũ quá yêu Dương, tình cảm càng nhiều thì niềm lo lắng anh dành cho nó lại càng lớn, nên mới có những quan tâm hơi chút quá đáng.

Như lần gần đây nhất, Vũ vì không muốn sức khỏe của Dương ảnh hưởng đến việc thi Đại học, nên mới nặng lời lớn tiếng trước sự thờ ơ mà Dương dành cho bản thân con bé. Dương hiểu, rằng Vũ hơn ai hết rất mong con bé sẽ thi đậu vào trường Đại học Sư phạm như anh – nơi mà anh đang theo học, cũng chính là nơi cả hai đã gặp và quen biết nhau từ cái ngày Dương chỉ mới là nữ sinh lớp 10 của khối Trung học phổ thông nằm trong trường Đại học.

Nhưng đôi khi, Dương lại cảm thấy ngột ngạt, khi Vũ cứ khắt khe buộc con bé phải sống theo một phong cách nào đó mà anh cho là tốt. Vũ cũng vậy, thi thoảng chỉ vì tiếp xúc hơi thân mật với những cô sinh viên cùng lớp mà bị Dương ghen bong ghen gió. Tóm lại là, cả hai mệt mỏi với những bấp bênh trong tình yêu của hai đứa, những thấp thỏm âu lo không biết sẽ hàn gắn được vết rạn nứt, những cố gắng mà đôi tay cần để níu giữ người kia đừng ra đi.

“Anh nè, mình chơi một trò chơi đi”. – Chẳng phải câu chào hỏi hồn nhiên, hay lời nũng nịu đòi Vũ gọi kem trà xanh, Dương mở đầu cho buổi hẹn bằng

một câu đề nghị thẳng thắn như thế.

“Trò chơi gì cơ? Luật chơi như thế nào” – Vũ nhìn cô bạn gái, cố gắng tìm câu trả lời nào đó để lí giải cho thái độ lạ lùng Dương dành cho anh.

“Đơn giản thôi. Em và anh sẽ chia tay nhau trong vòng 7 ngày, bắt đầu từ ngày mai. Tuyệt đối không liên lạc, không gặp nhau, không gì cả. Sau 1 tuần, nếu một trong hai người có thể sống tốt khi thiếu người kia, thì tình yêu này xem như chấm dứt. Nếu cả hai đều không vui vẻ khi không ở cạnh nhau, thì ta sẽ tiếp tục với điều kiện sẽ không giận hờn vu vơ nữa. Còn nếu anh không muốn chơi, thì hãy kết thúc ngay lúc này.” – Dương giữ nguyên vẻ sắc đá trong đôi mắt, lạnh lùng nói với anh.

“Được, anh cũng không muốn ta cứ mãi giận nhau vì những lí do vớ vẩn nữa đâu.” – Câu trả lời Vũ dành cho Dương sau 3 giây chẳng cần suy nghĩ.

11.59 PM và hai tin nhắn được gửi đi cùng một lúc.

“Ngủ ngoan, Thỏ Ngốc ♥”

“Ngủ ngoan, Heo Mập ♥”

Ngày thứ nhất.

Để chuẩn bị cho buổi thuyết trình về cấu tạo cơ thể con người ở lớp Sinh học, Vũ chọn làm chung nhóm với 2 cô bạn có hoa tay vẽ đẹp, và cô bạn còn lại điểm cao hơn anh. Vũ không có khiếu mỹ thuật, trong khi vẽ sơ đồ là yếu tố quan trọng để đạt điểm cao. Anh có thể “làm biếng” và trông cậy vào nàng một sách kia, thay vì bị 3 đứa con trai khác chờ đợi anh hoàn thành phần lí thuyết như những lần trước. Hơn nữa, Vũ không phải lo Dương sẽ hờn ghen mỗi khi thấy anh thân thiết với con gái nữa.

Tổ 2 được giáo viên chủ nhiệm khen thưởng với thành tích học tập, kỉ luật và hạnh kiểm tốt trong tháng. Với tư cách là một tổ trưởng thân thiện, Dương quyết định khao 13 bạn khác trong tổ đi ăn một châu no nê. Nào là quán trà sữa đổi diện cổng trường, ghé qua tiệm ốc ở khu phố kế bên, ăn vài ly kem đang giảm giá ở quận 3, dừng lại ở Parkson chơi bowling và hát karaoke đến tận 9 giờ tối hơn. Biết mấy khi Dương không bị Vũ quản lí chặt chẽ, buộc nó

không ăn vặt linh tinh, không về nhà trễ vì nguy hiểm.

Ngày thứ hai.

Vũ mất cả buổi chiều để hoàn thành bản vẽ cấu tạo của đầu người, cũng chỉ vì 1 tiếng quý báu của anh đã bị lãng phí để chờ đợi 3 cô bạn uốn tóc, trang điểm này nọ trước khi qua nhà Vũ như đã hẹn trước. Còn 2 cánh tay, 2 cái chân và cả thân người nữa, mà thời gian chỉ còn 4 ngày thôi. Giờ thì anh đã cảm thấy hơi phiền khi làm việc với con gái rồi đó. Phải chi có Dương ở đây, con bé sẽ vẽ thật đẹp theo bất cứ lời yêu cầu nào anh đưa ra.

Tự nhiên, Vũ muốn biết bây giờ Dương đang sống có tốt hay không.

Dương nằm bẹp trên giường cả buổi sáng, ngay đến tô cháo thịt mẹ mang vào phòng cho, con bé cũng không dám ăn vì sợ cơn đau bụng hành hạ. Đã thế, đêm qua con bé chỉ ngủ vồn vện vài tiếng vì phải thức làm cho xong bài tập. Nó hối hận một chút, vì ham vui mà quên chăm sóc cho bản thân, quên luôn cả việc học. May là buổi chiều con bé đủ sức đến lớp. Phải chi có Vũ ở đây, anh sẽ chăm sóc và chở nó đi học để khỏi mệt.

Tự nhiên, Dương muốn biết cuộc sống của Vũ hiện đang diễn ra như thế nào.

Ngày thứ ba.

Tối ấy, Vũ nghĩ mãi về những dòng nhật kí tình cờ đọc được từ blog của Quyên, cô nàng mọt sách lớp Sinh. Cô dành tình cảm cho anh từ rất lâu rồi, nhưng vì quá yêu thương Dương nên Vũ không nhận ra những quan tâm vun vút Quyên gửi trao. Anh nhớ về những tiết học khi cô kiên nhẫn giảng lại bài cho anh dễ hiểu, những tin nhắn trước ngày kiểm tra chúc anh làm bài tốt, những giờ tan trường ở lại cùng anh soạn tài liệu ôn tập. Quyên lúc nào cũng ngọt ngào và dịu dàng với anh, còn Dương thì sao?

Tiết học chiều, Dương được Huy chở đến lớp và đưa về tận nhà. Cậu là mối tình đầu của Dương từ thời cấp 2, và dù đã chia tay nhau lâu rồi, Huy vẫn luôn ân cần chăm sóc con bé như người bạn thân, hay nhỏ em gái. Xưa và nay vẫn thế, cậu chưa bao giờ nặng lời trách móc nó, luôn sẵn sàng lắng nghe nó tâm sự, và hay khiến nó mỉm cười những lúc muộn phiền. Ngay cả lúc này đây khi nó vẫn còn chưa khỏe, cậu lại thay Vũ lo lắng giúp nó mau hồi phục.

Sao ngày xưa Dương lại chia tay Huy nhỉ?

Ngày thứ tư.

Buổi họp lớp với những đứa bạn thời phổ thông mang đến cho Vũ nhiều tâm trạng. Gần như cả nửa lớp đã là hoa có chủ, tay trong tay hạnh phúc bên người yêu. Có một cặp đôi nữa, họ đã quen nhau từ khi mới bước vào cấp 3, và hiện đang lên kế hoạch tổ chức đám cưới. Vài người khác hỏi thăm Vũ bạn gái đâu rồi, sao không dẫn đi như những lần trước. Vũ chỉ có thể cười nhạt và nói dối rằng Dương mệt nên ở nhà. Bạn bè thì tươi cười, nhưng xung quanh anh chỉ là nỗi cô đơn trống trải.

Vũ nhớ Dương.

Nhà thờ vẫn một khung cảnh thân quen như mọi khi, Dương vẫn đến cầu nguyện mỗi khi trong lòng cảm thấy không được vui. Con bé ghé qua nhà sinh hoạt, ngay lúc tụi con nít đang tập luyện cho buổi múa dâng hoa. Một em nhỏ thấy Dương liền chạy tới, tò mò hỏi anh Vũ đâu, rằng nhỏ mong hai anh chị sẽ đến giúp trang trí sân khấu. Nhỏ nói thích nghe Dương và Vũ cùng hát trong ca đoàn, thích xem cả hai đóng hoạt cảnh mỗi dịp Giáng Sinh. Dương cười, thì con bé cũng thích như vậy mà.

Dương nhớ Vũ.

Ngày thứ năm.

Cần chút tài liệu để soạn thảo lý thuyết cho buổi thuyết trình, Vũ chạy xe sang nhà một người chú cũng là giáo sư môn Sinh học để mượn ít sách vở. Anh băng qua một khu đất trống ở vùng ngoại ô thành phố, gần cánh đồng cỏ xanh ngát đầy ngập hoa bồ công anh. Trước đây, Vũ và Dương đã hứa hẹn rằng sẽ sống ở đây sau khi kết hôn, sẽ vun đắp hạnh phúc gia đình với những đứa con, và sẽ cùng xây mái ấm màu trắng mang tên “Ngôi Nhà trên Thiên Đường.” Vũ lắc đầu, có lẽ chỉ là lời hứa suông.

Lấy giá vẽ ra khỏi ngăn tủ để chuẩn bị cho một cuộc thi vẽ tranh mà Dương sắp tham gia, con bé tình cờ xem lại bức tranh mà nó từng vẽ cách đây vài tháng. Dòng chữ “Ngôi Nhà trên Thiên Đường” được Vũ nắn nót viết bên trên mẫu kiến trúc của căn nhà mà cả hai đã cùng nhau thiết kế. Tất cả đều

bao phủ bởi màu trắng thanh tao và tinh khiết. Xung quanh là những chậu hồng bạch tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, và những đứa trẻ vui đùa nơi khu vườn. Dương thở dài, phải chăng chỉ là giấc mơ.

Ngày thứ sáu.

Đã 5 ngày trôi qua rồi, nỗi nhớ Vũ dành cho Dương dường như mỗi ngày một nhiều hơn. Con bé đã unfriend anh ở facebook, ẩn nick ở yahoo và xóa luôn cả blog. Ngay cả password cũng được thay đổi, nên Vũ chẳng thể nào tìm kiếm được thông tin gì. Đã bao nhiêu lần những ngón tay muốn bấm nút gọi đến số “Sun of My Life ♥” trong danh bạ điện thoại nhưng Vũ không thể.

Chỉ còn một ngày nữa thôi mà, rồi Vũ sẽ được gặp Dương. Nhưng anh cũng sợ phải đối mặt với sự thật, sợ rằng anh đã thua cuộc chơi.

Chưa khi nào xa nhau một khoảng thời gian lâu như thế, nên nỗi nhớ Dương dành cho Vũ là da diết hơn bao giờ hết. Cả hai từng giận nhau rất nhiều lần, nhưng chỉ sau 24 tiếng là một trong hai đứa sẽ không chịu được sự im lặng mà lên tiếng làm hòa. Dù có phải cách nhau vì khoảng cách địa lý, như khi Vũ đi Hà Nội cùng mẹ thăm ông ngoại, thì cả hai vẫn đều đặn nhắn tin, gọi điện thoại cho nhau. Còn bây giờ, chỉ là 3 cây số nhưng sao trái tim mãi không thể đến gần nhau.

Dương sợ rằng Vũ quên con bé rồi.

Ngày thứ bảy.

Sáng sớm vừa thức dậy, đã có hai chuyện khiến Vũ phải lo lắng hồi hộp – buổi thuyết trình sắp tới và cuộc gặp gỡ với Dương ngày hôm sau. Vũ phải lo đến trường Đại học trước, nhưng anh chẳng còn chút tâm trí để suy nghĩ cho đúng đắn. Lỡ tay làm cháy chiếc áo sơ mi khi ủi, Vũ đành đến trường với chiếc áo không ưng ý. Tệ hơn nữa, Vũ không ngừng ho khi đến phần thoại của mình, hình như anh bị cảm do trời chuyển tiết bất thường.

Chỉ mới cách đây một tháng thôi, Dương vẫn sang nhà Vũ trước ngày thuyết trình, chọn trang phục và tự tay ủi áo phăng phiu giúp anh. Trong lúc Vũ ôn bài, Dương lại lảng xăng trong bếp nướng blueberry muffin cho anh, bảo rằng may mắn sẽ đến cho người thương thức. Bây giờ, không có quần áo con

bé chọn, không có bánh con bé nướng, Vũ mới hiểu cuộc sống của anh trở nên xáo trộn biết bao khi không có Dương. Chỉ mong sao ngày mai, cả hai lại trở về như ngày xưa.

Một ngày mệt mỏi đang chờ Dương trước mắt, với bài kiểm tra 1 tiết Hóa và buổi phòng vấn xin việc làm đầu tiên trong đời. Con bé đã cố gắng thức dậy thật sớm để học bài lần cuối cùng, nhưng sao đầu óc cứ trống rỗng. Dương đặt bút xuống giấy mà tất cả những gì nó muốn làm là vẽ ngôi-nhà-trên-thiên-đường thay vì phải giải thích về chuỗi phản ứng hóa học. Ngay cả những kiến thức đơn giản mà khi trước Vũ dạy, nó cũng quên sạch. Không một chút hài lòng về bài kiểm tra, con bé lại ỉu rĩ hơn khi xe đạp bị tuột sên.

Loay hoay mất hơn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn chẳng thể bỏ sên vào đúng vị trí, kết quả là không kịp cho buổi phòng vấn. Nhìn đôi tay lấm lem vết dầu với đôi mắt đầm lệ, Dương tự hỏi đâu rồi những cái vỗ vai hay xoa đầu của Vũ để xóa tan muộn phiền đang vây quanh. Cuộc sống xinh đẹp của Dương trước đây, giờ chỉ còn là mớ hỗn độn. Chỉ còn ngày mai nữa thôi, hi vọng Dương sẽ lại mỉm cười.

Một tuần cuối cùng cũng đã trôi qua. 7 ngày mà tưởng chừng như đã 7 năm trái tim không còn biết yêu thương là gì. Mà chỉ biết nhớ nhung, biết trông mong, biết đợi chờ. Vũ và Dương không biết phải định nghĩa thế nào những cảm xúc đang trào dâng trong họ. Là vui vẻ vì được gặp lại người yêu ngỡ như đã đánh mất sau 7 ngày xa cách? Là lo lắng không biết tình cảm của người kia sẽ vẫn còn vẹn nguyên hay đã đổi thay sau 7 ngày thử thách? Là hồi hộp khi phải đối mặt với câu trả lời hoặc sẽ mang đến hạnh phúc, hoặc sẽ gây ra tổn thương sau 7 ngày đợi mong?

Nhưng trò chơi mà, đã tham gia thì phải đi đến cùng để đối mặt với kết quả, để nhận phần thưởng nếu chiến thắng và chịu thiệt thòi nếu thua cuộc. Và dù cho thực tại hoàn toàn trái ngược với mộng tưởng, vẫn tốt hơn vĩnh viễn không biết sự thật.

Ngồi đối diện nhau trên chiếc bàn tròn, Vũ liên tục khuấy ly cà phê sữa đá, Dương cứ vâng vâng trái dâu tây gắn trên ly sinh tố. Cả hai lặng yên thật lâu, đôi mắt cũng chẳng đủ can đảm để nhìn thẳng vào đối phương, nhưng hai trái tim vẫn đều đặn rung lên những nhịp thương yêu nồng nàn dành cho nhau. Vì là người đề nghị bắt đầu, nên Dương buộc phải là người lên tiếng trước để kết

thúc cuộc chơi này.

“Em xin lỗi. Nếu như em đừng bướng bỉnh, nếu như em ngoan ngoãn nghe theo lời anh mà chăm sóc cho bản thân tốt hơn, thì có lẽ hai ta sẽ không rời xa nhau lâu như vậy. Em biết, anh rất muốn em sẽ thi đậu vào Đại học Sư phạm, để cùng anh theo đuổi sự nghiệp giáo viên. Cũng chỉ vì lo lắng cho em, sợ em không thi tốt và đánh mất giấc mơ, sợ sau này không được gặp em mỗi ngày nơi giảng đường, nên anh mới nhất thời nóng giận vậy thôi.

Nhưng anh àh, em đã 18 tuổi rồi, đứng trước pháp luật thì em đã là một người lớn, có quyền sống theo cách riêng và buộc phải có trách nhiệm với những hành động của mình.

Cũng như em có quyền yêu anh theo cách riêng của em, và buộc phải trải qua 7 ngày thiếu anh vì không biết trân trọng anh, để em có thể nhận ra sự quan trọng của anh trong cuộc sống em. Nếu như 3 năm qua, em biết làm gì để bảo vệ tình cảm giữa 2 chúng ta, thì tại sao anh không tin em đủ sáng suốt để sống có trách nhiệm với tương lai của mình? Em không còn là Cát Dương tuổi 15 bỡ ngỡ khi bước vào ngôi trường phổ thông nữa, mà đã là cô gái tuổi 18 đủ tự tin bước vào đời với những chông gai trước mắt. Em cũng không còn yêu anh như một Trọng Vũ sinh viên năm nhất đang học cách trưởng thành nữa, mà yêu anh như một chàng trai đủ khôn lớn mà em có thể gửi trao niềm tin để dẫn dắt em qua những tháng năm còn lại.

Vậy nên, hãy yêu em như rằng em đã có thể đứng vững trên đôi chân của mình mà không cần phải bám víu vào ai. Nhưng đừng rời xa em, để em có thể an tâm bước đi mà không sợ một ngày nào đó khi vấp ngã, sẽ không còn ai cạnh bên mà đưa tay nâng đỡ. Có được không anh?”

Đối với người mình yêu, những suy nghĩ chân thành không bao giờ là quá khó để Dương nói ra. Và đối với người mình yêu, những tâm tư vụn vặt không bao giờ là quá khó để Vũ thấu hiểu.

“Anh xin lỗi. Lẽ ra anh phải biết kiềm chế bản thân mình, anh không nên nặng lời với em, anh sai khi đã khiến em phải buồn phiền. Là lỗi của anh, anh không phủ nhận đâu. Anh lúc nào cũng chỉ muốn được bên cạnh mà bảo vệ em, đưa em qua những sóng gió trong cuộc đời, gạt đi nước mắt và mang đến niềm vui cho em. Ngay từ ngày đầu tiên gặp gỡ, anh đã tự hứa với lòng sẽ để

nụ cười hồn nhiên và đáng yêu ấy tươi mãi trên môi em.

Dường như yêu thương càng đậm sâu, thì sự quan tâm anh dành cho em cũng chân thành và bền bỉ hơn. Cũng như em, tình cảm dành cho anh sâu sắc bao nhiêu, thì nỗi sợ mất anh lại càng ám ảnh em hơn, khiến em trở nên ghen tuông thường xuyên hơn. Anh hiểu, một khi đã tin tưởng một ai đó, thì những mối nghi ngờ lại bắt đầu nảy sinh. Nghi ngờ rằng những điều mình luôn tin tưởng là không đúng sự thật. Nghi ngờ rằng niềm tin mà mình gửi trao là nhầm người. Nghi ngờ niềm hạnh phúc mình đang trải nghiệm là ảo giác.

Như anh yêu em, mà lại sợ rằng một ngày nào đó em đánh mất bản thân mình, không còn là Cát Dương mà anh biết nữa. Như em yêu anh, mà lại sợ một ngày nào đó anh quay lưng bước đi, không còn là Trọng Vũ thuộc về em nữa. Bởi thế, anh cứ mãi dõi theo từng bước đi của em hoài, sợ nếu anh có lỡ buông mắt chính lúc em hụt bước, thì em sẽ chơi vơi lắm. 7 ngày qua, anh muốn biết em vẫn đủ mạnh mẽ để đứng dậy dầu có vấp ngã.

Và 7 ngày qua, anh cũng chứng minh được rằng, anh vẫn là của em chứ không phải của bất kì ai khác. Nên sau này, đừng nghi ngờ anh sẽ một ngày nào đó phản bội em mà xây đắp hạnh phúc với cô gái khác. Anh cũng sẽ không còn nghi ngờ em quá yếu mềm mà ngã lòng theo những cạm bẫy của dòng đời nữa. Có được không em?”.

Chỉ cần như vậy thôi, chỉ cần một vài phút để cho phép cảm xúc của mình nói lên những điều bấy lâu chôn giấu, chỉ cần một vài phút để mở rộng lòng mình ra mà lắng nghe tâm sự của người khác, là đã đủ rồi. Đủ để giữa cả hai không còn tồn tại sự hiểu lầm. Đủ để đôi mắt có thể nhìn nhau mỉm cười thật ấm áp. Đủ để những giận hờn phút chốc hóa thành niềm hạnh phúc hiền hòa.

“Anh nè, có lẽ vì anh là mưa, còn em là nắng, nên hai ta mới khó để hòa nhập. Nhưng mà anh thử nghĩ xem, chỉ cần chúng ta cố gắng để giữ trong nhau sự hiện diện của người kia, thì nắng và mưa sẽ tạo thành cầu vồng lung linh bảy sắc, có phải không anh?”

“Ừ em. Hay là sau này, em và anh sẽ tô điểm thêm cầu vồng, mặt trời, và những đám mây xanh cho ngôi-nhà-trên-thiên-đường của tụi mình ha. Nếu chỉ đơn sơ một màu trắng, thì những khi giận hờn vu vơ, lấy gì mà gọi nhau nhớ về tình yêu mà hai đứa đang đắp xây. Em ha?”

À, và đủ để Ngôi Nhà trên Thiên Đường không còn là một lời hứa suông hay một giấc mơ cất giữ trong giấc ngủ nữa. Mà sẽ là sự thật, vào một ngày nào đó không xa...

“Thỏ Ngốc ơi, kem trà xanh với ốc len xào dừa, em muốn đi đâu?”

“Ăn kem đi Heo Mập. Rửa thêm cả chị Rùa vui tính, bạn học anh nữa.”